

Landsmænd, der har levet i lande med brændende tropesol og uden mærkbar klimaforandring året igennem påstår, at netop det danske klimas vekslen imellem varme og kulde, imellem sol, regn og blæst, er så charmerende at komme hjem til. Nu ved du det, du, som sidder og brokker dig over at sommeren er forbi, og over at vi går den klamme, tågede og kolde tid i møde. Du skal forsøge at glæde dig over afvekslingen, over de korte, mørke dage og alt det sjask og slud, der ligger og venter forude. Hvert år gør jeg selv alle tænkelige forsøg på at finde charmen ved efteråret, men lige meget, hvor store anstrengelser, jeg gør mig, så virker belysningen og alt det falmende og faldende løv alligevel så forbandet deprimerende. Efterårets farver er da smukke, siger mange. Vel er de da det, men samtidig er der noget håbløst og melankolsk over de gulbrune blade, der nu siger sommeren og livet Farvel når de slipper grenene og flakser døde til jorden.

Den dag, jeg sad og tegnede i Reerslev var den første rigtige efterårsdag. Dagen før havde solen strålet og varmet, og man havde næsten glemt, at der kun var få uger til Jul. Da denne dags første morgenlys trængte ind igennem vinduerne, var det blygråt og trist. Regnen skyllede ned og træernes og buskenes løv havde i nattens løb mistet den grønne farve. Man opdagede pludselig, at de gyldne nuancer var ved at trænge sig frem.

I Reerslev var efterårs stemningen ikke mindre påfaldende. For foden af de store træer lå gule blade og glinsede af væde, og træernes kroner var blevet så åbne og lette. Et stort, moderne vidunder af en feje- og meget-andet-maskine brummede ned ad hovedgaden, medens den fejede og sugede vejsnavs og visne blade til sig, så det skramlede i dens store stålvogn. Fem-seks skoledrenge stod på fortovet med deres cykler og betragtede den orangerøde gigant. En lille, meget sort og meget arrig puddelhund følte sig åbenbart generet af deres tilstedeværelse, for den kom farende et eller andet sted fra, medens den kæftede op i skingrende diskant. Jeg har set demonstranter flygte til alle sider, når en velafrettet schæferhund dukkede op på scenen, men jeg har aldrig set en forsamling spredes så lynhurtigt, som de skikkelige skoledrenge i Reerslev. De flygtede i panisk rædsel fra det lille, hysteriske kræ, og den langsomt reagerende af drengene var lige ved at få et par puddeltænder i anklen, da han skulle springe på sin cykel.

X X X

Endnu i nogle uger vil Reerslev nok være pæn og fremkommelig, men rød-hvide landmålerpinde og små stænger med vimpler spår om forestående aktivitet fra kommunens side. Alt tyder på, at opmålingerne og markeringerne er forberedelser til kloakeringsarbejde, som oven i købet skal påbegyndes på den fugtigste af vore årstider. Når man selv har oplevet en landsby under denne proces; når man har vadet og kørt i leret pløre i flere måneder, så føler man unægteligt medlidenhed med stakkels borgere i Reerslev, som nu skal til at hoppe over udgravninger, forcere smattede jordbunker og falde over kloakrør og afspærringsbukke.

X X X

Det kan jo nok være lidt vanskeligt at gætte sig til landsbynavnets oprindelse, for det har igennem de mange år, landsbyen har eksisteret, undergået en grundig forandring. Engang i oldtiden blev en mand ved navn Réthar så glad for stedet her, at han slog sig ned med sin familie og sit kvæg. Efterhånden har hans slægt udgjort en hel boplads, og flere tilflyttere er måske kommet til. En dag har gamle Réthar ombyttet sit jordeliv med et liv sammen med sine nordiske guder, og hans efterkommere har arvet hans jordegods, og efterladt jordegods hed på olddansk: et lef. Hans slægt har ønsket at opkalde bopladsen efter dens grundlægger, så den fik navnet Rétharslef. Vi ved, at landsbyen i 1250'erne hed Réthaslef. Her var allerede den første ændring af stavemåden. I 1349 stavedes navnet Reethærsløf. Senere igen ændredes det til Retherslef, for til sidst, måske med endnu flere småændringer, man intet kendskab har til, at komme til at hedde Reerslev.

